

Arrest

nr. 187 828 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOYAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtspleging-dossier werd hij hiertoe nochtans regelmatig opgeroepen. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de

verwerende partij niet dient te beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel van zijn verzoekschrift werpt verzoeker de schending op van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In het tweede middel van het verzoekschrift werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 14 maart 2017 de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 28 maart 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 mei 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst naar het tweede middel van haar verzoekschrift waarin zij de schending van de materiële motiveringsplicht heeft aangevoerd en stelt dat in het kader daarvan ook het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG zijn geschonden. Waar de voorzitter er haar op wijst dat het haar niet is toegelaten haar summiere verzoekschrift ter terechtzitting uit te breiden met nieuwe middelen, repliceert de verzoekende partij dat haar uiteenzetting geen uitbreiding van maar een toelichting bij haar verzoekschrift betreft. Zij verwijst opnieuw naar de schending van de materiële motiveringsplicht, stelt dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd en concludeert dat om die reden voormeld artikel 27 is geschonden. Waar de voorzitter er haar op wijst dat zij met haar uiteenzetting niet repliceert op de gronden van de beschikking, gaat de verzoekende partij hier niet op in.”*

2.5. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar het tweede middel van zijn verzoekschrift en werpt op dat in het kader van de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht ook het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG zijn geschonden. De Raad merkt op dat in het uiterst summiere tweede middel van het verzoekschrift enkel de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen. De Raad herhaalt in deze dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren (cf. RvS 1 februari 2016, nr. 11.772 (c)). Verzoeker toont niet aan dat hij bij het opstellen van zijn verzoekschrift niet in staat was andere schendingen aan te voeren dan deze van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd waar hij ter terechtzitting repliceert dat zijn uiteenzetting geen uitbreiding van maar een toelichting bij zijn verzoekschrift betreft, aangezien in het verzoekschrift geen melding werd gemaakt van een schending van de ter terechtzitting aangevoerde hogere rechtsnormen of van het redelijkheidsbeginsel. Hoe dan ook brengt verzoeker met zijn vaag betoog dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd, niets in tegen de inhoud van de beschikking waar deze stelt: *“Gezien verzoeker zelf aangeeft dat zijn gezin in Spanje verblijft, kan de Raad verder niet inzien op welke wijze verweerder nog rekening diende te houden met zijn familiale situatie, dat zich geenszins op het Belgisch grondgebied afspeelt.”* De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA